

tisere den Plan, han har talt om saa mange Gange, men som endnu aldrig har faaet nogen Forklaring; der har kun været fremført et *almindeligt* Krav om Nedsættelser i Lønningerne.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager beskæftigede sig desuden længe med sin Fortid, jeg kunde næsten sige sin brødefulde, politiske Fortid ved Venstres Forhold overfor Takstnedsættelser. Det ærede Medlem imødegik en Vending af mig, som gik ud paa, at vi under Deflationskrisen i 1922 ikke havde faaet saadanne Takst- og Skatnedsættelser, som nu kræves. Jo, siger det ærede Medlem, vi fik store Takstnedsættelser, og saa vidt jeg forstod, sagde det ærede Medlem ogsaa, at vi fik Skatnedsættelser. Alle ved jo, at vi i 1922—23, var det vel, fik nogle Nedsættelser af Jernbanetakster og vel ogsaa Portonedsættelser — jeg tror, det ærede Medlem selv nævnte, at de var anslaaet til 30 Mill. Kr. Derom er formentlig ingen i Tvivl, at noget saadant virkelig skete; men det ærede Medlem har aabenbart glemt, at disse Nedsættelser blev meget mere end opvejet af Skatteforhøjelser og nye Skatter. Som *samlet* Resultat fik vi altsaa ikke Takst- og Skatnedsættelser den Gang. Fra 1921—24 overdængedes Befolkningen, som alle ved, med en Række nye Skatter, særlig indirekte Skatter, eller Forhøjelse af bestaaende Skatter. Det, der skete i disse Aar, var jo saa langt fra en Nedsættelse; det var maaske, kunde man sige, en Omlægning, en Forøgelse af Befolkningens Byrder, en Omlægning, der navnlig bevirkede, at der blev lagt stærkere Tyngte paa den almindelige, store, brede Befolkning end tidligere, idet man forøgede den indirekte Beskatning og lempede den direkte Beskatning noget. Fra disse Aar mindes vi Skatter som Chokoladeskatten, Restaurationsskatten, Tobaksafgiften og en Række Toldforhøjelser; det var nogle af de „Lettelser“, Befolkningen opnaaede. Men det ærede Medlem sagde ogsaa noget om, at Skatterne blev nedsat. Ogsaa deri har han utvivlsomt Ret. Vi husker jo alle sammen, at der blev vedtaget visse Forandringer i Indkomst- og Formueskatten, hvilket for de store Skatteydere medførte en Lempelse paa 3—4 Mill. Kr., deraf 2 Mill. Kr. alene som Lettelse for Aktieselskabers Fortjeneste i Udlandet, en Lettelse, der, som det allerede den Gang blev oplyst, faldt paa et enkelt større Millionforetagende. Hele denne Periode kan jo karakteriseres som en Periode, i hvilken man saare langt fra drog Deflationens Konsekvenser; den viser

desuden, hvorledes Venstre selv praktiserer sin Kærlighed til Frihandelen. Jeg hørte i Gaar ogsaa det ærede Medlem Hr. Drachmann tale om Luksustoldsatser, og han sagde, at de Konservative havde i øvrigt stemt imod disse. Jeg maa tilstaa, at jeg har ikke følt mig foranlediget til at ulejlig mig med at søge efter, hvad det ærede Medlem sigtede til; men jeg har en levende Erindring om mange glade Stunder for de Konservative, netop som Følge af de Toldsatser, som Venstre foreslog indført eller forhøjet; og jeg har navnlig i min Erindring en Jubelhymne, som det ærede Medlem Hr. Schovelin i det andet høje Ting fremsatte, da man havde gennemført en Række saadanne Foranstaltninger, idet han i „Nationaltidende“ beskrev dette som de Konservatives store Triumf og gjorde gældende, at jo mere denne Beskatning rammer Artikler, som der ikke behøves Rigdom, men netop kun den jævne Velstand for at bruge, desto bedre skæpper den i Kasen, og senere sagde han, hvad der er saa aldeles karakteristisk: „Hvad alle kan se, er, at Tillægstolden, den saakaldte Luksustold, endelig er et *Skridt i den rigtige Retning*. Herved fik vi i April virkelig „det nye Fæste“ — og det „Nye“ er oven i Købet det gode gamle, Beskyttelsestolden! Medens det „Gamle“, som faldt — og faldt med lidt Rabalder — var Venstres *ældede og ormædte Afguds-Bul*: Frihandels Doktrinen.“ Det var Karakteriseringen af Venstres Frihandelskærlighed i 1922—23; det var Jubelen over, at det lykkedes at faa Venstre til at gennemføre, ikke Skattelettelser, men nye Skatter, der kom til at tyngte, ikke paa de velhavende, men paa de jævne Lag af Befolkningen.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager har virkelig Grund til at gøre sig Ulejlighed med at slippe fra sin Fortid; men jeg tror, det vanskelig lader sig gøre. Men hvad angaar Spørgsmaalet Frihandel eller Told, gav det ærede Medlem Hr. Slebsager jo intet som helst Tilsagn til de Konservative om at følge de Veje, som det ærede Medlem Hr. Drachmann anbefalede. Det ærede Medlem Hr. Slebsager holder sig fri af enhver Form af de rigtige Foranstaltninger, som han i 1922—23 var med til. Den Side af Venstres Agitation ordner et andet æret Medlem af Venstre, dette andet ærede Medlem, der nu ved flere Lejligheder har talt om, at vi kan møde Venstre paa Linien af 1922, altsaa Told og Importregulering, betinget af visse Lønedsættelser og andre Foranstaltninger